

Sprawozdanie

komisyi podatkowej w przedmiocie wyboru przez Sejm 10 Członków i tyluż zastępców do krajowej komisji ogólnego podatku zarobkowego, jako też 12 Członków i tyluż zastępców do komisji rekursowej w sprawach podatku dochodowego osobistego.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 14. stycznia b. r. do L. 639/98 przekazał Wysoki Sejm komisji podatkowej do załatwienia sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 11. stycznia b. r. do L. 69.062/97 dotyczące wyboru 10 Członków i tyluż zastępców do krajowej komisji ogólnego podatku zarobkowego, tudzież 12-tu Członków i tyluż zastępców do komisji rekursowej w sprawach podatku osobisto-dochodowego.

W myśl ustawy państwowej z dnia 25. października 1896 o podatkach osobistych; sposób wyboru Członków do komisji krajowej dla podatku zarobkowego pozostawiony jest wyłącznej decyzji Wysokiego Sejmu, natomiast wybór Członków do krajowej komisji dla podatku osobisto-dochodowego, ma być dokonany wedle norm, które służą przy wyborze Członków Wydziału krajowego.

Nadmieniamy, że do krajowej komisji dla podatku zarobkowego wybieralnemi są jedyńie osoby podlegające temu podatkowi (§. 19 ustawy) i że również do krajowej komisji dla podatku osobisto dochodowego wybieralnymi są jedyńie ci, którzy podatek osobisto-dochodowy opłacać mają (§. 182 ustawy). Przy wyborze Członków krajowej komisji dla podatku zarobkowego baczyć należy na to, iżby w niej znalazły zastępstwo wszelkie zarobkowania, a przeto wszystkie cztery klasy podatku zarobkowego względnie Towarzystw podatkujących.

Tak samo uwzględnić należy wszystkie rodzaje dochodów przy wyborze Członków do krajowej komisji dla podatku osobisto dochodowego.

Okres wyborczy obu komisji trwa lat cztery, wszakże po dwóch latach ustępuje połowa Członków (§. 22. i 189. ustawy).

Sejm przy wyborze Członków do obu komisji krajowych, nie jest bynajmniej ograniczony do wyboru li z grona własnego.

Po tych wstępnych uwagach; mniema komisya podatkowa, że sposób wyboru przepisany ustawą przy wyborze Członków komisji krajowej dla podatku osobisto-dochodowego, a więc wyboru kuryami i z całego Sejmu, powinien być również zastosowany i przy wyborze Członków komisji krajowej dla podatku zarobkowego.

Za przyjęciem tego sposobu wyboru, przemawia obok zasadniczych względów, które przewodniczyły Wysokiemu Sejmowi przy powzięciu postanowień o sposobie wyboru Członków Wydziału krajowego, również potrzeba utrzymania pewnej jednolitości przy dokonywaniu wyborów do komisyj, których zakres działania lubo pod względem kompetencji jest różniący się, zawsze jednak rzeczowo jest nader analogiczny.

Komisya podatkowa jest zdania, że zaproponowanie kandydatów na Członków obu wybrać się mających przez Sejm komisyj krajowych, niezmiernie ułatwiłoby przeprowadzenie tego zadania, nie czuje się jednak powołaną do uczynienia tej propozycji, gdyż sądzi, że uczynić to może snadniej i lepiej Wydział krajowy, którego szeroka działalność daje zarazem pewność większej znajomości ludzi.

Z powyższych zapatrywań wychodząc, przedstawia komisya podatkowa Wysokiemu Sejmowi do uchwały wniosek co do wyboru krajowej komisji dla podatku zarobkowego w sposób przyjęty dla wyboru komisji krajowej dla podatku osobisto-dochodowego, tudzież wniosek wzywający Wydział krajowy do zaproponowania kandydatów dla obu komisyj, przyczem komisya wypowiada przekonanie, że lista kandydatów przedłożonych przez Wydział krajowy, nie może mieć w tym razie tego znaczenia jak w innych wypadkach, to jest, że Sejmowi przysłuży prawo wyłącznie negatywne, lecz że celem tej propozycji ma być jedynie ułatwienie w dokonaniu nader ważnych wyborów.

Reasumując komisya podatkowa czyni wniosek.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Wybór 10 Członków i tyluż zastępców dla komisji krajowej podatku zarobkowego, tudzież 12-tu Członków i tyluż zastępców dla komisji rekursowej podatku dochodowego-osobistego dokona się kuryami po 2 Członków i 2 zastępców z każdej kuryi, zaś resztującą liczbę Członków i tyluż zastępców wybierze się z całego Sejmu.

2. Wzywa się Wydział krajowy do rychłej propozycji osób w ten sposób wybrać się mających w myśl ustępu trzeciego §. 19 ustawy państwowej z dnia 25. października 1896 roku I. 220 Dz. u. p. wymagane kwalifikacye posiadających.

We Lwowie, dnia 21. Stycznia 1898.

Przewodniczący:

Abrahamowicz w. r.

Sprawozdawca:

Weigel w. r.